

Veźměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

K některým otázkám „vydávací vazby“ s přihlédnutím k novele tr. ř.

Vydávací (extradiční) vazba je institutem trestního práva procesního, jehož úpravu v současném trestním řádu v rámci extradičního řízení bylo možno označit jako velmi stručnou. V důsledku „otevření se světu“ po roce 1989 přitom frekvence výskytu tohoto typu řízení v praxi prudce vzrostla a v souvislosti s tím se radikálně měnily (a mění) i náhledy na řešení otázek vznikajících v jeho rámci. Radikální změny, které do trestního řízení zavedl zák. č. [265/2001](#) Sb. (dále jen „novela“) se proto dotkly i extradiční vazby, byť podle mého názoru, hlavní výkladový problém neodstranily.

1. Úvod

Vydávací (extradiční) vazba je institutem trestního práva procesního, jehož úpravu v současném trestním řádu v rámci extradičního řízení bylo možno označit jako velmi stručnou. V důsledku „otevření se světu“ po roce 1989 přitom frekvence výskytu tohoto typu řízení v praxi prudce vzrostla a v souvislosti s tím se radikálně měnily (a mění) i náhledy na řešení otázek vznikajících v jeho rámci. Radikální změny, které do trestního řízení zavedl zák. č. [265/2001](#) Sb. (dále jen „novela“) se proto dotkly i extradiční vazby, byť podle mého názoru, hlavní výkladový problém neodstranily.

I když ustanovení § 381 tr. ř. hovoří o vazbě (resp. ve svém nadpisu o vydávací vazbě, a to před novelou i po ní), což navozuje dojem jednotného institutu, jde ve skutečnosti o instituty dva (explicitně je toto rozlišení vyjadřováno zpravidla v mezinárodních extradičních dohodách):

- institut vazby předběžné (tj. přecházející doručení žádosti o vydání);
- institut vazby vydávací (tj. vazby v řízení po doručení žádosti o vydání);

Pro lepší orientaci v této problematice se proto budu nadále držet tohoto rozdělení.

Samotné ustanovení § 381 tr. ř. má subsidiární charakter, a to vzhledem k § 375 tr. ř., podle něhož se ustanovení hlavy dvacáté čtvrté („Právní styk s cizinou“) tr. ř. užije jen tehdy, nestanoví-li mezinárodní smlouva postup jiný. Základním pramenem práva upravujícím extradiční vazbu je v současnosti Evropská úmluva o vydávání (dále jen „Úmluva“) publikovaná u nás v roce 1992 sdělením tehdejšího Federálního ministerstva zahraničních věcí ČSFR pod č. [549/1992](#) Sb. (nevztahuje se ovšem - jak plyne již ze samotného adjektiva v názvu této mezinárodní smlouvy - na právní styk s mimoevropskými státy; členskými státy úmluvy jsou k 3. 7. 2000 Albánie, Andorra, Belgie, Bulharsko, Česká republika, Dánsko, Estonsko, Finsko, Francie, Gruzie, Chorvatsko, Irsko, Island, Itálie, Izrael, Kypr, Lichtenštejnsko, Litva, Lotyšsko, Lucembursko, Maďarsko, Makedonie, Malta, Moldávie, Německo, Nizozemsko, Norsko, Polsko, Portugalsko, Rakousko, Rumunsko, Rusko, Řecko, Slovensko, Slovinsko, Španělsko, Švédsko Švýcarsko, Turecko, Ukrajina, Velká Británie /C. H. BECK, 2000, Trestní řád, Komentář, díl II., str. 1817/).

Dožadující strana je podle Úmluvy oprávněna ČR požádat o uvalení předběžné vazby podle vnitrostátní úpravy ČR. V této žádosti musí být uvedeno, že je k dispozici doklad specifikovaný v čl. 12 Úmluvy a že bude dožádané straně zaslána Žádost o vydání.

Žádost o předběžnou vazbu tedy „předchází“ samotné Žádosti o vydání a je v zásadě neformální - je možno ji příslušným orgánům zaslat nejen cestou INTERPOLu (nejčastější postup), ale i poštou, faxem, e -mailem, diplomatickou cestou apod. Svou povahou jde tedy o informaci o tom, že určitá osoba je stíhána na území dožadující strany (z povahy věci ovšem plyne, že zvolená cesta odeslání Žádosti o uvalení předběžné vazby musí být natolik specifická, aby nevznikaly pochybnosti o jejím původu). Přes svou neformálnost (či „nízkou míru formálnosti“) však Žádost o uvalení předběžné

vazby musí obligatorně obsahovat kromě dokladu specifikovaného v čl. 12 Úmluvy i označení trestného činu, pro který je vydání žádáno, uvedení jeho místních a časových souvislostí a popis hledané osoby (je-li znám).

Přijetí Žádosti o uvalení předběžné vazby je tedy jakýmsi „nultým“ krokem na cestě k budoucímu vydání osoby, o jejíž vydání dožadující strana žádá, krokem kterým je dožádaná strana pouze informována o tom, že stát „X“ požaduje vydání („hledá“) osobu „Y“, podezřelou ze spáchání (konkrétního) trestného činu „Z“ spadající pod jurisdikci státu „X“.

2. Řízení před doručením extradiční žádosti

Je-li po doručení Žádosti o uvalení předběžné vazby zadržena osoba, o jejíž vydání je žádáno, je zahájeno předběžné šetření o případném budoucím vydání, které provádí krajský státní zástupce, jehož místní příslušnost je určena místem zadržení. Předseda senátu krajského soudu na návrh státního zástupce provádějícího předběžné šetření podle § 381 odst. 1 tr. ř. může rozhodnout o vzetí osoby o jejíž vydání jde, do vazby, „jestliže zjištěné skutečnosti odůvodňují obavu z útěku osoby, o jejíž vydání jde“ (znění po novele). Jde tedy o vazbu fakultativní, jejíž uvalení je vázáno na podmínku, že panují odůvodněné obavy z útěku takové osoby, lhostejno zda na území ČR, či do zahraničí. Adjektivum „odůvodněné“ (obavy) přinesla až novela, zřejmě ve vztahu k dosavadní praxi, kdy byla vydávací vazby uvalována v podstatě automaticky, (resp. minimálně bez explicitního odůvodnění), což se stalo opakovaně důvodem pro vyhovující rozhodnutí Ústavního soudu ČR o ústavní stížnosti podané proti rozhodnutí o jejím uvalení (viz níže). Až do novely totiž k uvalení vazby postačovalo, že vazba byla nutná k „zamezení útěku osoby, o jejíž vydání jde“, což svádělo soudy k formalistickému postupu a automatickému uvalování vazby.

V praxi totiž právě zde - poněkud paradoxně - vznikal problém se závažnými dopady. Byl, resp. je (po novele) předseda senátu krajského soudu rozhodující o uvalení vazby povinen přezkoumávat, zda jsou dány důvody pro uvalení předběžné vazby? Pokud tak učinil, je povinen proces svého přezkoumávání „zachytit“ v odůvodnění svého rozhodnutí? Zatímco právní úprava i teoretické úvahy jednoznačně dovozují, že vždy a zásadně ano - a novela tento názor aprobovala - praxe doposud téměř vždy a zásadně přezkoumávání věcných důvodů pro uvalení předběžné vazby neprováděla. S ohledem na to, že proti USNESENÍ o vzetí do vazby podle § 381 odst. 1 tr. ř. (tedy proti USNESENÍ o uvalení předběžné vazby) nebyl řádný opravný prostředek přístupný, tento nedostatek nebylo možno odstranit „řádnou cestou“ a snad právě proto se de lege fakultativní předběžná vazba v praxi zpravidla měnila via facti na předběžnou vazbu „obligatorní“, kdy se „předseda senátu“ obvykle soustředil pouze na kontrolu dodržení některých procesních pravidel „v prvním plánu“, především na zachování příslušných lhůt, aniž však jakkoli odůvodnil své obavy z toho, že se osoba o jejíž vydání jde, bude tomuto vydání vyhýbat, nebude-li na ni předběžná vazba uvalena. Novela tento zřejmý nedostatek odstranila. Podle § 381 odst. 5 tr. ř. ve znění novely „Proti usnesení, jímž bylo podle odstavce 1 rozhodnuto o vzetí do vazby, a proti usnesení, jímž podle odstavce 4 byla osoba, o jejíž vydání jde, propuštěna z vazby, nebo jímž byla její žádost o propuštění z vazby zamítnuta, lze podat stížnost, jež má s výjimkou rozhodnutí o vzetí do vazby odkladný účinek.“

Zatímco právní stav před novelou umožňoval porušování základního lidského práva na osobní svobodu - vyjádřeno „přírozenoprávně“ - či čl. 8 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) - dáváme-li přednost přístupu pozitivnímu, novela trestního řádu v těchto souvislostech vytvořila prostředí příznivější.

Jak již bylo řečeno, řádný opravný prostředek proti usnesení o uvalení předběžné vazby v trestním řádu před novelou neexistoval. V praxi se tedy zákonitě objevovaly pokusy tento neblahý stav zvrátit cestou soudu ústavního, který se tak posunoval opět o něco dále na své cestě k proměně v odvolací orgán sui generis proti rozhodnutím obecných soudů. Novela tedy umožňuje v tomto smyslu „krok správným směrem“ i ve vztahu k náplni práce soudu ústavního.

Ústavní soud se problematikou nutnosti odůvodňovat rozhodnutí obecných soudů v minulosti

opakovaně zabýval. Dovedil, že povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit, a to v trestním řízení v případě usnesení způsobem zakotveným v § 134 odst. 2 tr. ř., je jedním z principů představujícím součást práva na řádný proces vylučujícím libovůli (nálezy Ústavního soudu ČR, sp. zn. III. ÚS 188/99, IV. ÚS 137/2000, IV. ÚS 649/2000).

V posledně jmenovaném rozhodnutí Ústavního soudu (IV. ÚS 649/2000 ze dne 20. 3. 2001) rozhodl senát Ústavního soudu o tom, že se zrušuje Usnesení Krajského soudu v Brně o uvalení vydávací vazby podle § 381 odst. 1 tr. ř. (tedy - s ohledem na výklad shora - tzv. vazby předběžné) s odůvodněním mj. spočívající právě v tom, že „... Ústavní soud nemůže pominout fakt, že rozhodnutí o vzetí osoby do vazby podle ustanovení § 381 odst. 1 tr. ř., ..., je rozhodnutím fakultativním, které je vázáno na zákonnou podmínku, že uvalení vazby je nutné k zamezení útěku takové osoby. ... pouhý odkaz na okolnosti případu a osobu stěžovatele, jak to v odůvodnění svého rozhodnutí obecný soud učinil, aniž byl uvedený odkaz jakkoli konkretizován, není podle přesvědčení Ústavního soudu způsobilý odůvodnit nutnost uvalení vazby k zamezení útěku. ...“

Věc se tedy zdá být jasnou, alespoň v rovině teoretické. Jestliže je rozhodnutí o uvalení předběžné vazby rozhodnutím fakultativním, je povinností soudu vždy pečlivě zvažovat, zda jsou v každém konkrétním případě dány důvody útekové vazby, či nikoliv. Svůj rozhodovací proces byl soud povinen „zachytit“, popsat v odůvodnění, již před novelou, avšak nyní - po připuštění řádného opravného prostředku proti rozhodnutí o uvalení předběžné vazby - je tato povinnost i fakticky vynutitelná prostřednictvím soudu nadřízeného a případné nedostatky soudního rozhodování tak jsou „opravitelné“ řádným způsobem bez ingerence ústavního soudnictví.

3. Některé otázky lhůt a maximální délka předběžné vazby

Spornou je otázka, do kdy musí být Žádost o uvalení předběžné vazby, o míře jejíž formálnosti bylo pojednáno shora, doplněna plně formální Žádostí o vydání. Podle čl. 16 odst. 4 Úmluvy může být předběžná vazba zrušena, pokud dožádaná strana nedostane do 18 dnů od zadržení Žádost o vydání a doklady uvedené v čl. 12 Úmluvy. V žádném případě však předběžná vazba nesmí být delší než 40 dnů ode dne vzetí hledané osoby do vazby.

Novela trestního řádu tuto základní lhůtu řízení o vydání do ciziny zanesla přímo do zákona - podle § 381 odst. 4 tr. ř. po novele o propuštění osoby v předběžné vazbě rozhodne předseda senátu krajského soudu, jestliže „žádost nebyla České republice doručena do 40 dnů ode dne vzetí do vazby. ...“ (pokud je ovšem žádost doručena dodatečně, není vyloučeno nové vzetí do vazby).

Žádost o vydání se podává cestou diplomatickou a to spolu s originálem nebo ověřenou kopií příslušného rozhodnutí (např. příkazu k vzetí do vazby žádající strany) a dále s popisem trestných činů, pro které se o vydání žádá spolu s uvedením doby, místa a způsobu spáchání a dále uvedení právní kvalifikace trestných činů, které jsou v těchto skutečích žádající stranou spatřovány a další dokumentace podle „Úmluvy“. Podle některých názorů, které jsou zastávány především v okruhu státních zastupitelství a ministerstva spravedlnosti, je lhůta 40 dnů uvedená v čl. 16 odst. 4 Úmluvy a nyní i v § 381 odst. 4 tr. ř. lhůtou jen pro doručení Žádosti o vydání s obligatorními přílohami dožádané straně, nikoliv lhůtou, která určuje délku trvání předběžné vazby.

Domnívám se, že tyto názory jsou nesprávné. Podle mého názoru je nutno lhůtu 40 dní vykládat jako maximální délku trvání předběžné vazby, a z toho pak také plyne požadavek, aby ve lhůtě 40 dnů byla soudu předložena Žádost o vydání, neboť soud je pak povinen o ní rozhodnout tak, aby lhůta 40 dní byla zachována (což však v praxi může pochopitelně činit jisté potíže). Není-li pak soudu v této lhůtě tato žádost předložena, resp. nerozhodne-li soud v této lhůtě, musí následovat propuštění osoby o jejíž vydání jde, z vazby. Základní otázkou tu tedy je, kdy je žádost doručena České republice - ve chvíli doručení Ministerstvu zahraničí ČR, resp. Ministerstvu spravedlnosti ČR, nebo až ve chvíli doručení příslušnému státnímu zastupitelství, nebo dokonce příslušnému soudu? To je podle mého názoru klíčová otázka celého řízení, neboť od doručení žádosti MZV ČR, resp. Ministerstvu spravedlnosti ČR do jejího předložení soudu v praxi zpravidla ubíhají měsíce. Lhůtu 40 dnů je však podle mého názoru nutno vykládat jako krajní mez pro doručení Žádosti o vydání soudu i k jeho

rozhodnutí z následujících důvodů:

- Především, při úvaze o povaze této lhůty je na místě mít na mysli účel jejího zavedení. Tím je nepochybně požadavek dosáhnout právní jistoty v extradičním řízení, kdy pomocí pevné, nepřekročitelné lhůty je dáno časové rozmezí, v němž jsou státní orgány obou stran povinné vyměnit si extradiční dokumentaci a předložit ji soudu.
- Měřeno tímto požadavkem a vykládáno v rámci tohoto názoru, má pak žádající strana 18 dní na to, aby doručila dožádané straně extradiční dokumentaci. Po těchto 18 dní je dožádaná strana povinna hledanou osobu zadržovat. Po uplynutí této lhůty má dožádaná strana - pokud v této lhůtě extradiční dokumentaci neobdrží - právo, nikoli však povinnost zadrženou osobu z předběžné vazby propustit. Ve lhůtě od 19. dne zadržení do 40. dne od uvalení vazby tedy záleží na úvaze soudu, zda zadrženou osobu propustí, či nikoliv. Není-li extradiční dokumentace soudu předložena do 40-ti dnů od uvalení předběžné vazby, jinými slovy marným uplynutím 40. dne ode dne uvalení vazby je pak dána povinnost soudu zadrženou osobu propustit.

Jiný výklad, tedy výklad spočívající v tom, že lhůta 40 dnů je splněna, pokud je extradiční dokumentace doručena dožádané straně (ať už je dožádanou stranou myšleno ministerstvo zahraničí, či dokonce zastupitelský úřad ČR v žádajícím státě, ministerstvo spravedlnosti či krajské státní zastupitelství), je podle mého názoru, jak již bylo shora uvedeno, nepřípustně extenzivní. Pokud totiž není stanovena lhůta, v níž je státní zástupce povinen po obdržení extradiční dokumentace předložit tuto dokumentaci soudu, je tu dán neúnosný prostor pro průtahy v extradičním řízení, což je zvláště v ČR známé „rychlostí“ justičního prostředí argument velmi silný. Tento výklad totiž umožňuje (a v praxi je to možno často pozorovat), aby „lhůty - nelhůty“, zůstávala zadržená osoba ve vazbě po uplynutí 40 dní od uvalení vazby, a to po dobu mnoha měsíců (tedy s několikanásobným překročením 40-ti denní lhůty) s tím, že soudy mlčky (?) předpokládají, že extradiční žádost byla (asi a snad) kamsi doručena (Ambasadě ČR působící v žádajícím státě? MZV ČR? MS ČR? Či snad NSZ, resp. KSZ?), snad ve lhůtě 40 dnů (... a co když ne?) ... Tento postup - praxí bohužel aprobovaný - není tedy příliš „šetrný“ k ústavním právům zadrženého a to, zda neporušuje Úmluvu (a po novele i § 381 odst. 4 tr. ř.), je minimálně sporné. Jediné, čemu tento mnou „napadený“ výklad vyhovuje, je „vrozená náklonnost“ našeho právního systému k průtahům ve věci, neboť striktní dodržování lhůt pod sankcí nevydání hledaných osob dožádaným stranám by vystavilo ČR značným mezinárodním komplikacím.

Lhůty stanovené Úmluvou, resp. lhůtu 40 dnů podle § 381 odst. 4 tr. ř. po novele je na místě podle mého názoru chápat takto:

- 1.-18. den ode dne zadržení je určen pro (1) informování žádající strany o zadržení hledané osoby a jejím vzetí do předběžné vazby (lhůty pro informování žádajícího státu vyplývají z příslušných konzulárních dohod o povinnosti informovat domovský stát zadrženého o jeho zadržení, resp. vzetí do vazby);
- (2) zpracování žádosti žádající stranou a její předložení straně dožádané (byť po překročení lhůty 18 dní s rizikem, že soud rozhodne o propuštění osoby v předběžné vazbě - viz níže)
- (3) orgány ČR k předložení extradiční dokumentace soudu; Pokud tedy ČR ve lhůtě do 18 dní od zadržení osoby obdrží extradiční dokumentaci, ale „nestihne“ ji předat cestou příslušného KSZ soudu, „padá“ případné propuštění zadržené osoby soudem po 18. dni od zadržení „na vrub“ ČR se všemi z toho vyplývajícími důsledky (nesplnění povinnosti převzaté mezinárodní smlouvou);
- 19. den ode dne zadržení - 40. den ode dne uvalení předběžné vazby je určen pro doručení extradiční dokumentace žádající stranou straně dožádané v případě, že se nepodařilo učinit tak ve lhůtě do 18 dnů ode dne zadržení. Zde je oběma stranám poskytnut prostor pro zohlednění obtížnosti věci, závažnosti obvinění apod. Žádající strana si však musí být vědoma „rizika“, že pokud svou žádost předloží dožádané straně po 18. dnu ode dne zadržení, může dojít k propuštění zadržené osoby (připomeňme, že od 19. dne od zadržení do 40. dne od uvalení vazby má soud právo, nikoli však povinnost zadrženého propustit, nebyla-li žádost doručena). Záleží jen na soudu, zda tyto příkladmo zmíněné okolnosti „vezme do úvahy“ a jak je zhodnotí při výkonu své rozhodovací

činnosti, zda tedy využije možnosti příslušnou osobu po uplynutí 18. dne ode dne zadržení propustit, či se rozhodne „vyčkávat“;

- 41. den a dny následující ode dne uvalení předběžné vazby je nutno podle mého názoru bez ohledu na „objektivní okolnosti“ (technické problémy s překladem žádosti do českého jazyka, s doručením z Prahy příslušnému zastupitelství apod.) považovat za dny následující po marném uplynutí lhůty pro předložení extradiční dokumentace soudu a osobu v předběžné vazbě propustit na svobodu. Jinými slovy - předběžná vazba nesmí být za žádných okolností delší než 40 dní;

Je jasné, že takto přijímané chápání uvedených lhůt může „přinést“ všem zúčastněným stranám „horké chvíle“, nicméně, když se justiční orgány dokázaly vypořádat s pregnantním dodržováním lhůt při rozhodování o uvalování „běžných vazeb“, není důvod očekávat, že by nebylo v jejich silách přizpůsobit se i shora zmíněným požadavkům.

Samotná debata o běhu lhůt (jde o lhůty počítané podle dní, či od hodiny zadržení? apod.) přesahuje účel tohoto článku. Postačí konstatování, že samotná Úmluva je zde nejednotná, o názorech na tyto problémy nemluvě. Zařazení lhůty 40 dní přímo do trestního řádu ovšem při těchto úvahách odkazuje na § 60 odst. 1 tr. ř., čímž se prostor pro tuto debatu významně zmenšuje.

Jak již bylo shora uvedeno, státní zastupitelství i ministerstvo spravedlnosti (z důvodů podle mého soudu jistě pochopitelných, nicméně obtížně obhajitelných) zastává jiný názor. Ani novela tento problém nevyřešila, tudíž nezbyvá, než „konečné“ řešení přenechat výkladové praxi obecných soudů, či opět Ústavnímu soudu ČR.

4. Žádost osoby v předběžné vazbě o propuštění

Je přípustná žádost osoby v předběžné vazbě (tedy před rozhodnutím podle § 381 odst. 2 tr. ř.) o propuštění, resp. o přijetí záruky či stanovení kauce přípustná? Na tuto otázku odpovídala soudní praxe opět jednoznačně a podle mého názoru opět chybně. Byla-li podána žádost o propuštění z předběžné vazby, byla také zpravidla předsedou senátu příslušného krajského soudu zamítnuta, obvykle s vágním odůvodněním spočívajícím v tvrzení, že ustanovení o vazbě ve vydávacím řízení podle § 381 odst. 1 tr. ř. je ustanovením speciálním, jak z hlediska důvodů, pro které je možno rozhodnout o vzetí do vazby, tak z hlediska možností jejího nahrazení jiným opatřením. V poučení pak bylo uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek. V judikatuře se dokonce objevil názor, že rozhodovat o žádosti o propuštění z předběžné vazby není vůbec možné a na místě je tuto žádost odložit a meritorně se jí vůbec nezabývat.

Tato argumentace se však nijak nevypořádala se základní okolností, a to s fakultativností předběžné vazby podle § 381 odst. 1 tr. ř. Je-li uvalení předběžné vazby fakultativní před jejím uvalením, a trvá-li tato „fakultativnost“ až do rozhodnutí o uvalení vydávací vazby podle § 381 odst. 2 tr. ř., je také nutno po celou dobu trvání této předběžné vazby zkoumat, zda skutečně trvají obavy z útěku osoby v předběžné vazbě. Vzhledem k době, která obvykle uplyne od uvalení předběžné vazby do rozhodnutí soudu podle § 381 odst. 2 tr. ř. (minimálně řada měsíců), nelze odmítnout přezkoumávat okolnosti, které mohou mít vliv na případný útěk osoby po jejím případném propuštění (např. změna majetkových poměrů této osoby na území ČR, „příchod“ rodinných příslušníků do ČR, legalizace pobytu rodinných příslušníků v ČR, výše nabízené kauce vzhledem k trestu, který může být vydávané osobě uložen v dožadujícím státě apod.). Novela tento stav změnila - podle § 381 odst. 5 tr. ř. je totiž přípustná i stížnost proti usnesení, jímž byla zamítnuta žádost o propuštění zadržované osoby z vazby, což pochopitelně znamená, že zákon nyní žádost o propuštění z vazby připouští a podřizuje řízení o ní standardním mechanismům.

Zajímavou otázkou je, zda případná ústavní stížnost směřující proti usnesení, kterým se zamítá žádost o propuštění osoby umístěné v předběžné vazbě podaná pro nedostatek odůvodnění napadeného usnesení ze strany obecného soudu bude mít v případě svého úspěchu za následek „jen“

zrušení napadeného usnesení (a obecný soud tak bude znovu rozhodovat o podané žádosti s možností jejího opětovného zamítnutí, či bezpředmětnosti v případě, že bude v mezidobí rozhodnuto o vydání podle § 381 odst. 2 tr. ř.), či zda bude moci být rozhodnuto o povinnosti zadržovanou osobu z předběžné vazby propustit. Nezbyde, než vyčkat, zda se k této otázce Ústavní soud ČR při svém rozhodování vyjádří.

5. Závěr

Jak je patrné, právní úprava extradice, původně nedostačující, doznala novelou trestního řádu značných změn. Dosavadní praxe byla formalistická, v podstatě se omezovala na kontrolu dodržování základních lhůt, přičemž některé z nich byly aplikovány minimálně sporně - otázky spjaté se základní 40-ti denní lhůtou (viz shora) však novelou odstraněny nebyly a tak opakovaně vydávaná rozhodnutí Ústavního soudu ČR, byť dosud neměla zásadní vliv na obecnou rozhodovací praxi justičních orgánů, zřejmě budou praxi obecných soudů korigovat v oblasti vydávání do ciziny i nadále.

JUDr. Libor P e t ř í č e k
advokát v Praze
petricek_judr@volny.cz

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Správné určení počátku běhu lhůty pro podání stížnosti proti usnesení soudu, kterým se nařizuje výkon trestu odnětí svobody](#)
- [Rozšiřování státní moci při implementaci acquis EU: český fenomén gold-platingu na příkladu konfiskační směrnice](#)
- [Změna způsobu určování výše peněžité pomoci obětem: Řešení všech dosavadních problémů?](#)
- [Uplatnění adhezního nároku v trestním řízení a správním řízení](#)
- [Novela § 196 trestního zákoníku: racionální korekce, nebo oslabení ochrany dítěte?](#)
- [Vybrané aspekty trestného činu podvodu podle § 209 TrZ ve světle judikatury](#)
- [Zásadní novinky v oblasti trestní odpovědnosti právnických osob v roce 2026](#)
- [Kauza Skender Bojku: Putativní nutná obrana optikou ÚS](#)
- [Novela zákona o trestní odpovědnosti právnických osob](#)
- [Nový zákon o zbraních a střelivu](#)
- [Dětský certifikát](#)